

Sygn. akt *I 1 C 194/22 upr.*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja ds. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Żelewska

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2022 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. G.**

przeciwko **B. (...) Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. na rzecz powoda P. G. kwotę 641 zł (sześćset czterdzieści jeden złotych)

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od powoda P. G. na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. kwotę 1.292,58 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote 58/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt *I 1 C 194/22 upr.*

UZASADNIENIE

(wyroku z dnia 30 czerwca 2022 roku)

Powód P. G. domagał się od pozwanego B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. zapłaty kwoty 4.870,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 lutego 2022 roku do dnia zapłaty, kwoty 200,00 zł oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kwoty 5,90 zł tytułem opłaty pocztowej uiszczonej w związku z doręczeniem do sądu przesyłki z pozwem.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dnia 28 marca 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 634900/13 wydał nakaz zapłaty, w którym uwzględnił w całości roszczenia dochodzone przez pozwanego zasądając od powoda na rzecz (...) S.A. kwotę 3.259,11 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Nakaz zapłaty doręczony był na nieprawidłowy adres do doręczeń powoda. Przekazanie przesyłki stało się podstawą do uznania jej za doręczoną w trybie art. 138 k.p.c.

Pozwany nabył wierzytelność objętą nakazem zapłaty. Pozwany powołując się na tytuł wykonawczy groził powodowi wszczęciem postępowania egzekucyjnego. W obawie przed egzekucją powód dokonał na rzecz pozwanego wpłat wynikających z nakazu zapłaty, tj. w okresie od stycznia 2018 roku do maja 2019 roku wpłacił 4.870,24 zł.

Z uwagi na brak skutecznego doręczenia nakazu zapłaty, a tym samym brak jego prawomocności, powód zaskarżył nakaz zapłaty sprzeciwem. Sąd uchylił postanowienie nadające klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty. Sprawę przekazano do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mławie. Po przekazaniu sprawy postanowieniem z dnia 23 października 2019 roku umorzono postępowanie gdyż pozwany nie uzupełnił braków pozwu.

Pismem z dnia 19 stycznia 2022 roku powód wezwał pozwanego do zwrotu wyegzekwowanych świadczeń, zakreślając 7-dniowy od doręczenia wezwania (25 stycznia 2022 roku). Termin upłynął bezskutecznie dnia 1 lutego 2022 roku.

Powód domagał się zapłaty kwoty 200,00 zł tytułem zadośćuczynienia, albowiem windykacja wiązała się dla powoda ze stresem i niedogodnościami, piętnując go w jego środowisku społecznym.

(pozew – k. 3-4v.)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Zdaniem pozwanego spełnienie świadczenia znajdowało podstawę prawną. Jeżeli pomiędzy stronami istniały wątpliwości co do wysokości zobowiązania wynikającego z umowy, niepewność ta została definitywnie usunięta na mocy zawartej z pozwanym dnia 20 grudnia 2017 roku ugody. Strony jednoznacznie określiły w niej wysokość zadłużenia oraz sposób jego spłaty. Po podpisaniu ugody na konto pozwanego wpłynęło łącznie 18 wpłat na łączną kwotę 4.870,24 zł, co stanowiło uznanie przysługującego powodowi roszczenia. Dnia 28 października 2020 roku pozwany poinformował powoda o zamknięciu wierzytelności z dniem 7 maja 2019 roku wobec spłaty zadłużenia.

Zarzut przedawnienia podniesiony został dopiero w sprzeciwie od nakazu zapłaty, tj. w piśmie z dnia 27 czerwca 2019 roku, a w 2017 roku powód zawarł ugodę, na mocy której dokonał całkowitej spłaty zadłużenia.

Spełnione przez powoda świadczenie było należne. W chwili jego spełnienia zobowiązanie istniało jako zobowiązanie naturalne. Wypłata należności nastąpiła dobrowolnie, gdyż pozwany nie występował na drogę egzekucyjną.

Powód nie wykazał jakiegokolwiek z przesłanek, które winien był wykazać dochodząc zadośćuczynienia za rzekomo doznaną krzywdę.

(odpowiedź na pozew – k. 30-34)

Stan faktyczny:

Dnia 20 marca 2013 roku (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła przeciwko P. G. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Roszczenie wynikało z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 30 lipca 2012 roku.

(dowód: pozew w (...) w sprawie VI Nc-e (...) – k. 8-9)

Dnia 28 marca 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 634900/13 wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał P. G., aby zapłacił na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.259,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 marca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 641,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(dowód: nakaz zapłaty w (...) w sprawie VI Nc-e (...) – k. 9)

Dnia 8 maja 2013 roku po stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty nadano mu klauzulę wykonalności.

(dowód: postanowienie z dnia 08.05.2013r. w sprawie VI Nc-e (...) – k. 10)

Dnia 31 października 2017 roku pozwany nabył wierzytelność wynikającą z opisanego nakazu zapłaty.

(dow ód: umowa cesji z dnia 31.10.2017r. – k. 64-67v. wraz z wydrukiem załącznika – k. 61)

E-mailem z dnia 19 listopada 2017 roku powód zwrócił się do pozwanego z prośbą o możliwość przystąpienia do ugody (spłaty w ratach) w sprawie jego zadłużenia dla firmy (...) bez udziału komornika. Powód wskazał, że w jego przypadku egzekucja komornicza jest trudna, gdyż nie uzyskuje żadnych dochodów w Polsce ani nie posiada żadnych ruchomości oraz nieruchomości. Nadto spodziewa się dziecka i chciałby jak najszybciej spłacić wszelkie zobowiązania jak najtańszym kosztem. Powód nie kwestionował wówczas swojego długu. Przed zawarciem ugody powód korzystał z porady prawnej.

(dow ód: e-mail z dnia 19.11.2017r. – k. 63-63v., zeznania powoda – k. 73-74, płyta – k. 75)

Dnia 19 stycznia 2018 roku powód zawarł z pozwanym ugodę, w której wskazano, że dnia 30 lipca 2012 roku powód zawarł umowę nr Nc-e (...). Pozwany stał się wierzycielem z tej umowy na podstawie umowy cesji zawartej pomiędzy (...) S.A. a pozwanym. Wskazano, że wierzytelność na dzień 20 grudnia 2017 roku wynosi 4.870,24 zł, w tym kapitał – 3.259,11 zł, odsetki za opóźnienie PW – 1.429,88 zł, odsetki za opóźnienie – 31,25 zł oraz koszty sądowo-egzekucyjne PW 150,00 zł. Wskazano, że podana kwota może nie zawierać zaliczek na poczet kosztów egzekucji. Powód oświadczył, że w całości uznaje swój dług wynikający z opisanej wierzytelności. Powód zobowiązał się do zapłaty opisanej należności w 20 miesięcznych ratach w wysokości 250,00 zł, przy czym pierwsza rata miała być płatna do 19 stycznia 2018 roku, a kolejne do ostatniego dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 28 lutego 2018 roku do dnia 28 sierpnia 2019 roku, z czego ostatnia rata w wysokości 120,24 zł. W umowie ugody wskazano, że mając na uwadze, że ugodą strony, czyniąc sobie wzajemnie ustępstwa, doszły do porozumienia w zakresie spłaty zadłużenia na dogodnych i preferencyjnych warunkach, jeżeli roszczenie jest przedawnione powód zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

(dow ód: umowa ugody z dnia 20.12.2017r. – k. 39-39v.)

Realizując zawartą ugodę powód w okresie od dnia 10 stycznia 2018 roku do dnia 6 maja 2019 roku wpłacił na rzecz pozwanego kwotę 4.870,24 zł.

(dow ód: wykaz wpłat z dnia 28.10.2020r. – k. 18-18v.)

Pismem z dnia 27 czerwca 2019 roku powód zwrócił się o prawidłowe doręczenie nakazu zapłaty, podnosząc, że w dacie doręczenia nakazu zapłaty nie mieszkał pod adresem, gdzie dokonano doręczenia i uchylenie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności.

(dow ód: pismo powoda z dnia 27.06.2019r. – k. 10-12)

Jednocześnie powód wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty.

(dow ód: sprzeciw z dnia 27.06.2019r. – k. 13)

Dnia 12 sierpnia 2019 roku zarządzono ponowne doręczenie pozwanemu odpisu nakazu zapłaty oraz pozwu z pouczeniem.

(dow ód: zarządzenie z dnia 12.08.2019r. w sprawie VI Nc-e (...) – k. 14v.)

Tego samego dnia wydano postanowienie o przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Mławie oraz uchylono postanowienie z dnia 12 sierpnia 2019 roku o nadaniu klauzuli wykonalności.

(dow ód: postanowienia z dnia 12.08.2019r. – k. 14v., k. 15)

Na skutek nie uzupełnienia braków pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Mławie postanowieniem z dnia 23 października 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I C 1084/19 umorzył postępowanie.

(dowód: postanowienie z dnia 23.09.2019r. w sprawie o sygn. akt I C 1084/19 – k. 16)

Pismem z dnia 28 października 2020 roku pozwany poinformował powoda, że zobowiązanie wynikające z umowy, o której mowa w piśmie (wskazano wierzytelność wynikającą z wierzytelności stwierdzonej prawomocnym nakazem zapłaty, wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 63900/13) zostało w całości uregulowane. Zamknięcie wierzytelności nastąpiło z dniem 7 maja 2019 roku.

(dowód: pismo z dnia 28.10.2020r. – k. 17)

Pismem z dnia 18 stycznia 2022 roku powód wezwał pozwanego do zwrotu uzyskanych środków w kwocie 4.870,24 zł stwierdzonych ww. nakazem zapłaty – w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Pismo doręczono dnia 25 stycznia 2022 roku.

(dowód: pismo z dnia 18.01.2022r. – k. 19-20 wraz z potwierdzeniem nadania – k. 21 oraz wydrukiem z systemu śledzenia przesyłek – k. 22)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił po rozważeniu całego zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony oraz zeznań stron z ograniczeniem do strony powodowej.

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować autentyczność przedstawionych przez strony dokumentów prywatnych. Zważyć bowiem należało, że żadna ze stron nie podniosła w toku niniejszego postępowania zarzutów co do autentyczności tych dokumentów, a nadto wymienione powyżej dokumenty zostały podpisane i nie noszą żadnych znamion podrobienia czy przerobienia. Natomiast dokumenty w postaci orzeczeń sądowych stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.).

Brak było podstaw, aby odmówić wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom powoda. W ocenie Sądu zeznania te były szczere i logiczne.

Podstawę prawną powództwa o zapłatę kwoty 4.870,24 zł stanowił art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. Jak stanowi ten ostatni kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Przepis ten stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego.

Rozstrzygnięcie zgłoszonego roszczenia o zwrot w oparciu o przepisy o nienależnym świadczeniu uzależniona była od oceny, czy istniała podstawa prawa zapłaty przez powoda kwoty 4.870,24 zł w okresie od dnia 6 maja 2019 roku do dnia 10 stycznia 2018 roku. W tej sytuacji zasadnicze znaczenie miała ocena prawna skutków ugody stron z dnia 20 grudnia 2017 roku zawartej dnia 19 stycznia 2018 roku.

W tym stanie rzeczy zwrócić należało uwagę, że o powstaniu nowego tytułu zobowiązującego do świadczenia niezależnie od zobowiązania pierwotnego można mówić jedynie w wypadku ugody lub uznania właściwego (umownego), albowiem w tych wypadkach w grę wchodzi czynności prawne, tj. oświadczenia woli mające na celu wywołanie skutków prawnych (por. orzeczenie SN z 7.12.1957 r., 1 CR 659/56, OSNCK 1958, nr 3, poz. 84). Właściwe uznanie długu, przybierające formę umowy, zawiera oświadczenie dłużnika potwierdzające, że ciąży na nim określony dług i zobowiązany jest go spłacić. Umowa taka odwołuje się i potwierdza istnienie długu powstałego wcześniej w stosunkach między dłużnikiem a wierzycielem, ale takiego długu nie tworzy. Jeżeli dłużnik dowiedzie, iż dług w rzeczywistości nie istnieje, to podważona zostaje materialnoprawna podstawa zobowiązania i uznanie długu staje się

bezskuteczne (por. wyrok SO w Poznaniu z 17.06.2019 r., XII C 1631/18, LEX nr 2718951, a także wyrok SN z 9.04.2015 r., V CSK 398/14, LEX nr 1750148).

W niniejszej sprawie powód zawarł z pozwanym umowę ugody, w której jednoznacznie wskazał, że uznaje dług obejmujący wierzytelność wynikającą z „umowy nr Nc-e (...)”. Niewątpliwie wskazana sygnatura postępowania sądowego nie stanowi numeru umowy źródłowej, niemniej jednak skoro podstawą faktyczną procesu toczącego się pod taką sygnaturą była wyłącznie jedna umowa, której istnienie i zweryfikowanie dla powoda było niewątpliwie możliwe, uznać należało, iż takie oznaczenie rodzaju umowy w sposób na który obie strony wyraziły zgodę, jest jak najbardziej dopuszczalne. Obie strony miały świadomość, że ugoda obejmuje dług wynikający z umowy zawartej przez powoda z (...) S.A. z siedzibą w W. powód zaś nie kwestionował obowiązku zapłaty wobec pierwotnego wierzyciela. W e-mailu zawierającym wniosek o zawarcie ugody, a także zeznając potwierdził, że zamierzał spłacić swoje zadłużenie, choć nie jednorazowo. W żadnym razie powód nie znajdował się błędnie wywołanym przez stronę pozwaną. Przede wszystkim jeszcze przed zawarciem ugody korzystał z porady prawnika. Nadto wiedział, iż dokumenty dotyczące jego zadłużenia są w posiadaniu m.in. jego matki, która odebrała skierowaną do powoda przesyłkę sądową w sprawie Nc-e (...) zawierającą nakaz zapłaty z odpisem pozwu i załącznikami. Mógł zatem się z nimi z łatwością zapoznać.

Ponadto, podejmowane przez pozwanego działania windykacyjne były typowe i nie wpłynęły na decyzję powoda o zawarciu ugody w sposób pozwalający uznać, iż obarczone jest ono wadą oświadczenia woli powoda. Powód zeznał, że nie przejmował się telefonami, a także że windykatorzy pozwanego nie twierdzili, że powód nie może kwestionować długu, tylko, że mogą wyegzekwować należność. Co więcej powód nie uchylił się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli, choć pamiętać należy, że czym innym jest ta czynność, a czym innym powołanie się na bezprzedmiotowość złożonego oświadczenia (por. wyrok SN z 9.04.2015 r., V CSK 398/14, LEX nr 1750148), co ma zasadnicze znaczenie dla konsekwencji tak uznania długu jak i rzeczenia się zarzutu przedawnienia. Umową ugody powód potwierdził, że istnieje dług powstały we wcześniejszych stosunkach (w tym z pierwotnym wierzycielem). Utrata mocy wydanego nakazu zapłaty nie skutkowała zatem odpadnięciem causy umowy ugody w całości, a dokładniej w części wynikającej z umowy zawartej z pierwotnym wierzycielem. Uznanie długu nie tworzy bowiem nowego stosunku zobowiązaniowego, gdyż nie może być oderwane od podłoża gospodarczego i być abstrakcyjne. Innymi słowy uznanie długu nie rodzi skutków konstytutywnych i posiada charakter kazualny (por. uchwałę składu 7 sędziów SN z 30.12.1964 r., III PO 35/64, OSNC 1965, nr 6, poz. 90, a także wyrok SN z 9.04.2015 r., V CSK 398/14, LEX nr 1750148).

Zauważyć jednak należy, iż materialnoprawna podstawa zobowiązania powoda, a tym uznanie długu, nie obejmowały obowiązku zapłaty kosztów procesu wskazanych w nakazie zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 63900/13 w kwocie 641 zł. W tym zakresie, mając na względzie powyższe rozważania, uznać należało, iż świadczenie spełnione przez powoda na rzecz pozwanego w ww. kwocie stanowi świadczenie nienależne. Odpadła bowiem podstawa świadczenia w postaci nakazu zapłaty z 28.03.2013r. jak również nie jest ona częścią zobowiązania umownego uznanego przez powoda w ugodzie z 19.01.2018r.

Dlatego też Sąd w punkcie I. wyroku na podstawie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 i 2 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 641,00 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie na tożsamej podstawie prawnej a contrario.

Oddaleniem powództwa objęto także żądanie zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 200,00 zł za krzywdę spowodowaną nieuzasadnioną windykacją, która miała wiązać się ze stresem i niedogodnościami, piętnując powoda w jego środowisku społecznym. Sąd miał na uwadze, że przesłanką odpowiedzialności pozwanego była wina. Zgodnie bowiem z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

W przypadku dochodzenia roszczeń z tytułu czynu niedozwolonego – zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) – na poszkodowanym spoczywa obowiązek udowodnienia następujących przesłanek: zdarzenia, za który ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot, czyli czynu niedozwolonego; szkody; związku przyczynowego między czynem niedozwolonym a szkodą w tej postaci, iż szkoda jest jego zwykłym następstwem. Nadto, podkreślić należało, iż odpowiedzialność określona w art. 415 k.c. oparta jest na zasadzie winy. Jak

podnosi się w doktrynie prawa cywilnego jako zawinione mogą być kwalifikowane wyłącznie zachowania bezprawne. Ustalenie bezprawności zachowania polega na zakwalifikowaniu czynu sprawcy jako zakazanego, na podstawie norm określonych przez system prawny. Ustawodawca w przepisie art. 415 k.c. nie wskazuje zakresu tych norm. Za bezprawne należy kwalifikować przede wszystkim czynu zakazane przez przepisy prawne obowiązujące w Polsce, bez względu na ich źródła (Konstytucja RP lub inne ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe, rozporządzenia, akty prawa miejscowego). Normy postępowania zrekonstruowane na podstawie tych przepisów muszą mieć charakter abstrakcyjny, nakładając powszechny obowiązek określonego zachowania, a więc nakazując lub zakazując generalnie oznaczonym podmiotom określonych zachowań w określonych sytuacjach. Mogą to być normy prawa cywilnego lub jakiegokolwiek innej gałęzi prawa, jeżeli ustanawiają obowiązki o charakterze powszechnym, a nie tylko w ramach stosunku prawnego łączącego strony (por. Adam Olejniczak [w:] A. Kidyba (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna, Lex/el. 2010).

W pierwszej kolejności należało zważyć, że zgłoszone roszczenie w żadnym stopniu nie zostało udowodnione. Pełnomocnik powoda posłużył się szablonowym i skrótowym uzasadnieniem powielanym w analogicznych sprawach.

Po pierwsze nie sposób przypisać pozwanemu bezprawności w podejmowanych działaniach. Pozwany dysponował bowiem tytułem wykonawczym, a jednocześnie nie mógł przypuszczać, że doręczenie korespondencji zawierającej odpis nakazu zapłaty wraz z pouczeniami dorosłemu domownikowi – matce powoda okaże się bezskuteczne. W tej sytuacji dalsze działania pozwanego zmierzające do wyegzekwowania należności objętej prawomocnym nakazem zapłaty nie sposób uznać za bezprawne.

Po drugie powód nie starał się nawet wykazać, aby doznał jakiegokolwiek krzywdy na skutek działań windykacyjnych pozwanego. Powód nie wyjaśnił nawet, jak windykacja należności piętnowała go w środowisku społecznym, skoro nie wydaje się, aby treść relacji pomiędzy stronami podawana była do publicznej wiadomości. Powód zeznał zresztą wprost, że nie przejmował się telefonami, gdyż nie odbierał ich w pracy, a wówczas było ich najwięcej.

Wobec braku winy i bezprawności w działaniu pozwanego, a także nie wykazania krzywdy po stronie powodowej na podstawie art. 415 k.c. a contrario powództwo o zadośćuczynienie w punkcie II. wyroku należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III. wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).

Powód wygrał proces w 13 %, pozwany – w 87 %. Koszty poniesione przez powoda to opłata sądowa od pozwu 400,00 zł, opłata za czynności pełnomocnika w stawce minimalnej 1.800,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł. Wynik sumy tych kosztów (2.217,00 zł) w stosunku do proporcji, w jakiej wygrał powód to 288,21 zł. Koszty poniesione przez pozwanego to opłata za czynności kwalifikowanego pełnomocnika w stawce minimalnej identycznej, jak w przypadku pełnomocnika przeciwnika oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa. Wynik sumy tych kosztów (1.508,11 zł) w proporcji do stosunku, w jakim wygrał pozwany to 1.580,79 zł. Bezwzględna różnica na korzyść pozwanego zasądzona została w punkcie III. wyroku.

Na podstawie art. 98 § 11 k.p.c. od zasądzonej kwoty należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.